

er Anledning dertil, forsaavidt Anker fremkomme, og navnlig forsaavidt det kan oplyses, at der finder utilbørlig Forhaling Sted. Der er imidlertid ikke til Justitsministeren fremkommet nogen Bepværing, over den hele Fremgangsmaade; Sagen er gaaet i Genhold til de sædvanlige Foranstaltninger fra 1861. Den eneste Forandring er, som jeg ogsaa troer, at den ærede Rigsdagsmand berorte, at det ene Medlem, det høitærede Medlem af Landsthinget, dets tidligere Formand, for et Par Aar siden udtraadte af Bestyrelsen, uden Tvivl fordi han vilde spare Foreningen de Udgifter, som vare forbundne med at have 3 Medlemmer i Bestyrelsen; der blev nemlig intet andet Medlem optaget i hans Sted. Jeg seer altsaa virkelig ikke rettere, end at det, forsaavidt der i denne Sag skulde træffes Foranstaltninger fra Regjeringens Side, maatte ske igjennem den Minister, under hvem disse Sager i og for sig høre. Dersom Oplysninger skulde kunne give Anledning for Regjeringen til, at røre sig, saa maatte saadanne Oplysninger og Andragender henendes til Indenrigsministeriet. Jeg kan imidlertid forsikre, at, dersom den ærede Rigsdagsmand eller Andre kunne paavise Noget, som der, indenfor Lovens Grændser, som det er Justitsministerens Pligt, at fastholde, fra dennes Side kan gøres — jeg har ikke kunnet see det — saa skal det ikke blive forsvømt.

S. M. Mørk: Jeg skal tilstaae, at jeg selv har været noget i Tvivl med Hensyn til, hvilken Minister jeg burde rette denne Forespørgsel til, idet det ikke har været overseet fra min Side, deels, at Sagerne oprindeligt laae under Indenrigsministeren, deels, at det er igjennem Indenrigsministerens Indblanding i Sagen i sin Tid, at det Skridt er skeet, som den høitagtede Justitsminister henviser til, nemlig, at selve Bestyrelsen overgav Foreningen til Skiftebehandling, men jeg maa tilstaae, at jeg, netop fordi Udfærdigelsen af Commissariatet var skeet for Justitsministeren, og da jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Forhaling, eller Ikke-Forhaling af Sager under selve Skiftebehandlingen maatte antage, at dette i ethvert Fald var et Spørgsmaal, som

Justitsministeriet havde Indseende med, har anseet det for rettest, at henvende Forespørgslen til den høitærede Justitsminister, idet jeg ganske vist indrømmer, at Indenrigsministeren maaskee var den, som i Tidens Løb har havt meest Anledning til at følge med Sagen, da der netop i det Commissariat, som den ærede Minister oplæste Noget af, tillige staaer, at Quartalsindberetninger skulle afgives til Indenrigsministeren; men det har ganske vist ogsaa væsentlig været min Mening ved denne Forespørgsel, at ville røre ved Sagen, og hvad jeg maaskee ikke vil saa udtvffeligt fremhævet i mine første Bemærkninger, er netop, at Spørgsmaalet synes mig, at hvile ikke lidet paa dette: om der ikke allerede nu er eller begynder at blive en Forhaling af selve Skiftebehandlingen, som det dog maatte være Justitsministerens og ikke Indenrigsministerens Sag at holde Die med. Det er virkelig ganske vist, at i de senere Aar er det Antal Eiendomme, som ere blevne overgivne af Debitorerne til Foreningen paa Grund af, at de ikke have opfyldt deres Forpligtelser, og ligeledes det Antal Eiendomme, som Foreningen har havt under Administration og har solgt, reduceret i en ganske betydelig Grad, saaledes, at det i de senere Aar kun er en halv Snees Eiendomme eller saa, der er sluttet Salg for. Det er en Forhaling, at holde hen med Realisation, fordi man nu vil sætte høiere Pris. Naar det skal blive ved paa den Maade, saa er der, da der naturligvis altid i enhver Forening indtræffer nogle Tilfælde af, at Eiendomme blive abandonnerede, blive overtagne af Foreningen, kun en aldeles uoverskuelig Fremtid for denne Skiftebehandling, og saa synes det mig dog, at der maatte gøres Noget fra Ministeriets Side i denne Henseende. Det Punkt, som den ærede Minister selv berorte, at en Mand, der var Medlem af Commissionen, er udtraadt af den, saa at Commissionen ikke længere har den Fuldtalighed, som den oprindeligt havde, har forsaavidt ikke liden Interesse for selve de nydele Kjøbstæder, som netop denne Mand, der nyder saa almindelig Agtelse og Tillid i Sjælland, var det eneste Medlem, der paa nogen Maade knyttede Foreningen til Sjælland gjennem sin